

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ

Το έργο είναι μια κοινωνική σάτιρα που αναδεικνύει την ανάγκη του ανθρώπου να ξεφύγει από μια ζωή χωρίς νόημα, εγκλωβισμένη στη ρουτίνα της δουλειάς που γίνεται μόνο για την επιβίωση και να διεκδικήσει το δικαίωμα στην αυτοδιάθεσή του.

Βαριέμαι-Διαμαρτύρομαι έτσι για τη μισή ζωή που κάνω. Αντιδρώ στο γεγονός ότι δουλεύω μόνο για την επιβίωση, διεκδικώ την αξία της ύπαρξής μου.

Το έργο, αν και γράφτηκε το 1967, γίνεται ακόμα πιο επίκαιρο σήμερα στην Ελλάδα της κρίσης που χιλιάδες εργαζόμενοι, κυρίως νέοι που τους θεωρούμε και “τυχερούς”, αναγκάζονται να κάνουν μια δουλειά που γίνεται “δουλεία”, θάβοντας τα όνειρά τους, τη δημιουργικότητά τους, άρα και την αυτοεκτίμησή τους, ταπεινωμένοι για «μισό σάντουιτς».

Ο Νέστορας Βινιάλε, ο κεντρικός ήρωας του έργου, διεκδικεί το δικαίωμα να έχει το χρόνο να ξαναδεί τον εαυτό του, να μετρήσει τους φόβους του, να ξαναερωτευτεί και να ξαναονειρευτεί. Αυτό το δικαίωμα άραγε πώς μπορεί να κατακτηθεί μέσα σ’ ένα «σύστημα», κοινωνικό και οικονομικό, που είναι πάντα εκεί για να εφευρίσκει μηχανισμούς και να μας επαναφέρει στη «σωστή» κατεύθυνση των δικών του επιλογών, κάμπτοντας τις αντιστάσεις μας και οι «ήρωες» όλο και λιγοστεύουν.

Το έργο θέτει και μεγεθύνει ερωτήματα και δίνει το ερέθισμα στο θεατή, να ψάξει για τις δικές του απαντήσεις.

«Η πιο επαναστατική εκδοχή της εργασίας είναι να εξασφαλίζεται ελεύθερος χρόνος». Από το βιβλίο του Πώλ Λαφάργκ «Το δικαίωμα στην τεμπελιά».

